Фабрика стала рідною домівкою
У червні цього року швейній фабриці «Зорянка» виповнюється 100 років. За ці роки підприємство пройшло непростий, але цікавий шлях становлення, розвитку і розквіту. Та головне надбання фабрики – її люди, цілі династії поколінь. Кожен працівник заслуговує на увагу і повагу – за золоті руки і відданість роботі. Своїми спогадами ділиться дивовижна жінка - Валентина Алексеєнко, яка була на фабриці суперовим багаторічним головою профкому:
- На фабрику прийшла після курсів крою і шиття. Прийняли мене у розкрійний цех. Тоді потрапити на підприємство було складно, спочатку належало відпрацювати рік у колгоспі. Витримала, і закріпилася тут більш як на 35 років. Щоправда, була перерва, коли ми з чоловіком виїздили в інше місто. А коли повернулася, мені показали мій стілець з іменним підписом. Це була просто фантастика – виявляється, фабрика мене чекала. Згодом перейшла в бухгалтерію. Не відриваючись від виробництва, закінчила інститут народного господарства і стала заступником головного бухгалтера з фінансової роботи. На цьому розмірене життя закінчилося, адже мою кандидатуру уже обговорювали на голову профкому. Тоді була ціла процедура – не тільки мав проголосувати колектив, а й пройти співбесіду у райкомі, обкомі партії, в облпрофраді. Усі співбесідники дали добро. Найцікавіше, що раніше ніколи не цікавилася профспілковим життям, тим паче не мріяла про такий поворот. Освоювала профспілкову справу так, як навчають плаванню – кидають на глибину. І я відразу опинилася у коловороті подій. Як не парадоксально, але профспілковій роботі мене навчав директор Володимир Курбатов. Наприклад, підказував, що моя робота - не кабінетна, а серед людей. І я приходила о 7-й ранку, ходила по цехах, спілкувалася з людьми: хтось скаржився, у когось виникли проблеми... Так збирала питання, які треба було вирішувати. Коли написала першу звітну доповідь, директор захотів ознайомитися з нею, а потім зазначив, що немає критики адміністрації. Так навчилася писати об'єктивні доповіді. Гарна доповідь у мене вийшла до Дня 8 Березня. Я назвала цікаві приклади. Наприклад, Ольга Іщенко за 5 років устигла народити дитину і виконати п'ятирічку за 2 роки. Згадала Тамару Медведєву, яка переїхала з Далекого Сходу, і прижилася на фабриці, у той час чекала сина з армії. Відзначила подружжя Лисаковських, які не тільки гарно працювали, а й несли крізь будні свої почуття. Чоловік говорив: «Я скільки дивлюся на свою Тамілу і люблю її все більше і більше». Доповідь тоді розчулила багатьох, у тому числі й Володимира Ілліча.

Я не прийшла, як кажуть, на голе місце. Фабрика завжди славилася багатьма традиціями, але я була б не я, якби не внесла у кожен захід якусь «родзинку». Так, до звичного конкурсу з підбиття підсумків роботи цехів придумувала назви - «Музика праці», «Людина – це звучить гордо»... Назви спонукали творчо підходити до проведення конкурсу. Проблем з організацією заходів не було – мали духовий, естрадний оркестри, своїх солістів-хористів – Людмилу Цупренко, Галину Тютюнник, Олену Привалову... У нас були активні профгрупи, від яких теж надходили ідеї. Просто потрібно було, щоб вони «заграли», ожили.

Колись була популярна телепередача «Нумо, хлопці!» - ми цю ідею перефразували і у нас прижився конкурс «Нумо, дівчата!». Це був справжній феєрверк талантів працівниць цехів, а потім журі відбирало найкращих і присуджувало відзнаки. 1 квітня завжди проводили День сміху. Цікаво вітали працівників з ювілейними датами, придумували пікантні нагороди. Наприклад, головному бухгалтеру Валентині Стецовській вручили приз і медаль «За активний відпочинок» - вона скрізь бувала, де пропонував профком. Дуже пам'ятним залишився вечір з нагоди 70-річчя фабрики. Тоді директор пропонував запросити артистів з філармонії чи телеведучих, а ми вирішили самі все організувати. Разом із завідувачкою дитсадка Майєю Лимар написали чудовий сценарій. Було, серед ночі прокинешся, якийсь рядок народився, телефоную їй і записуємо. Коли Володимир Ілліч прочитав, ахнув. А ми сказали, що самі написали і нікому не дамо озвучувати. Так ми дебютували ведучими. Довго керівник не погоджувався, щоб працівники нашого дитсадка вийшли з «Циганочкою», а коли вони з'явилися наприкінці програми, то це був вибух емоцій. До танцю підключилися й високопоставлені запрошені.
І «Поле чудес» проводили, і з гуртожитком працювали – підвищували їхній культурно-мистецький рівень. Найпопулярніші були «Вечорниці» з гуртожитку. «Родзинку» внесли й у новорічні привітання цехів. Йшли ми з директором та групою святково одягнених самодіяльних артистів. Виїзди у вихідні на базу відпочинку, які дуже любили працівники, не відбувалися самопливом. Обов'язково виїздив профком з дозвіллєвою програмою, яка завершувалася вогнищем та юшкою.
Яскрава сторінка того часу – співпраця з болгарами, із швейним заводом з Толбухінського округу. Раз вони до нас приїздили і ми викладалися, демонструючи і професійні здобутки, і самодіяльні таланти. Наступного разу ми їздили до них. В одній із делегацій була Олена Зайцева, яка мала нагороду - орден «Дружби народів». До речі, там нам доводилося придумувати сценарії на ходу.
Можливо, дехто з насмішкою сприймав співпрацю партії, профспілки і комсомолу, але на фабриці це був тандем, від якого народжувалися корисні пропозиції і справи. Коли ми втрьох збиралися, знали, хто чим буде займатися, хто яку «скрипку» гратиме під час свята. Злагоджено співпрацювали і з керівництвом, не ворогували, наші ідеї не йшли в розріз. Якщо і виникало непорозуміння, ми наодинці доводили правоту. Наприклад, перш ніж пожурити якогось працівника, обговорювали його поведінку на засіданні профкому у присутності директора. Хочу відзначити, що Володимир Ілліч з великою повагою ставився до профспілки, рахувався з думкою профкому і ФПО. У той час на фабриці діяв товариський суд, і якщо виникало спірне питання, то директор завжди посилав на консультацію до правового інспектора ФПО Миколи Дигала. Це для нього був авторитет.
Так несподівано життя вивело мене на профспілкову роботу, яка стала улюбленою. Вона, звісно, не вкладалася у рамки робочого часу. Доповіді писала дома, ідеї народжувалися незалежно від режиму роботи. Імпонувало мені співпрацювати з Володимиром Іллічем. Пізніше, коли я перейшла у ФПО і там теж була незмінним головою профкому, завжди наводила приклад партнерської роботи з Курбатовим. Він не давав спокою, любив, щоб будь-який захід відбувався, як за годинником. Це людина слова, обов'язку, і, що дуже важливо, був соціально налаштованим керівником.
Фабрика для мене не вкладається у ті роки, коли я там працювала. Це на все життя. І подруги у мне звідти, і найкращі спогади про той яскравий час. «Зорянка» стала рідною домівкою, путівкою на все життя. Тим паче, я живу неподалік, тож кожного дня йду повз

рідну вивіску.